การพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา

Developing Chinese Vocabulary Retention through Skill-Based Exercises in “Chinese Reading and Writing I” : A Case Study of University of Phayao

Received: June 12, 2026
Revised: August 01, 2026
Accepted: August 11, 2026

สุภัทรา โยธินศิริกุล[1]
Supatra Yothinsirikul[1]
(supatrapanny@hotmail.com)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 และ 2. ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 76 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน 2) แบบฝึกทักษะ 3)แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่า t-test dependent ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ

[1] สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
Chinese Department, School of Liberal Arts, University of Phayao

ISSN: 3056-9834

ผลการวิจัยพบว่า พบว่า 1. นิสิตมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.67 และคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.17 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 20.59$, $p < .05$) แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะมีส่วนช่วยพัฒนาการการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตต่อการใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.10)

คำสำคัญ : การจดจำคำศัพท์, ภาษาจีน, แบบฝึกทักษะ, การอ่านและการเขียนภาษาจีน, มหาวิทยาลัยพะเยา

Abstract

This study aimed to: 1. compare students' Chinese vocabulary retention scores before and after learning through skill-based exercises in the course Chinese Reading and Writing I; and 2. investigate Chinese major students' satisfaction with the use of skill-based exercises to enhance Chinese vocabulary retention in the same course. This study employed a quantitative research design using a One-Group Pretest–Posttest Design. The sample consisted of 76 undergraduate students majoring in Chinese at the School of Liberal Arts, University of Phayao, who enrolled in the course Chinese Reading and Writing I during the first semester of the 2025 academic year. The participants were selected through cluster random sampling. The research instruments comprised: 1) a Chinese vocabulary test administered before and after the intervention; 2) skill-based exercises; and 3) a questionnaire assessing students' satisfaction with the use of skill-based exercises for Chinese vocabulary retention. The data were analyzed using a dependent-samples t-test, mean, standard deviation, and percentage.

The findings revealed that: 1. students' mean posttest score was higher than their mean pretest score. The mean pretest score was 7.33 (S.D. = 2.67), while the mean posttest score was 15.54 (S.D. = 3.17). The difference between the pretest and posttest scores was statistically significant at the .05 level (t = 20.59, p< .05), suggesting that the skill-based exercises effectively enhanced students' Chinese vocabulary retention; and 2. students' overall satisfaction with the use of the skill-based exercises was at the highest level ($\bar{X}$ = 4.76, S.D. = 0.10).

Keywords: Chinese Vocabulary Retention, Chinese Language, Skill-Based Exercises, Chinese Reading and Writing, University of Phayao

บทนำ

ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก เป็นหนึ่งในหกภาษาทางการขององค์การสหประชาชาติ อีกทั้งการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจจีน การขยายตัวของการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและความร่วมมือระหว่างประเทศ ส่งผลให้ความต้องการบุคลากรที่มีความสามารถด้านภาษาจีนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง การมีทักษะภาษาจีนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มศักยภาพในการประกอบอาชีพ การศึกษาต่อและการดำเนินธุรกิจในระดับนานาชาติ ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีนจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการสื่อสารและการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้น (พรพรรณ ทองบัญชาชัย, 2564)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนและแสดงออก ใช้ภาษาจีนในการประกอบอาชีพ การติดต่อสื่อสาร มีความรู้ความเข้าใจในปรัชญาและวัฒนธรรมจีนและมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาจีน เป็นการมุ่งเน้นการสร้างและพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง

การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งความรู้เรื่องคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับทักษะทั้ง 4 ด้าน และการที่จะเรียนรู้ภาษาจีนหรือติดต่อสื่อสารให้ดีนั้น ผู้เรียนควรรู้คำศัพท์ภาษาจีนเพื่อนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง การจดจำคำศัพท์จึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญ

คำศัพท์เป็นพื้นฐานในการเรียนทุกภาษา เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาที่สอง เนื่องจากมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ผู้เรียนที่มีคลังคำศัพท์เพียงพอจะสามารถทำความเข้าใจสารและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Zhang, S., & Zhang, X, 2022) อีกทั้ง“คำศัพท์ภาษาจีน” เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ในการเรียนภาษาจีน หากผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง จะสามารถต่อยอดการเรียนภาษาจีนของตนเองและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ในการเรียนภาษาจีนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น การมีพื้นฐานด้านคำศัพท์ที่ดีจึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาองค์ความรู้ของตนเองได้ในอนาคต (ปิยธิดา สังสีแก้ว, 2564) สอดคล้องกับงานวิจัยของ นพพล จันทร์กระจ่างแจ้ง และคณะ (2565) ที่กล่าวว่า การจดจำคำศัพท์ภาษาจีนนับเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญและส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนา 4 ทักษะ 5 องค์ความรู้ของการเรียนภาษาจีนในทุกด้าน เนื่องจากการจดจำคำศัพท์ได้จะช่วยให้นักเรียนมีคลังคำศัพท์ที่สามารถนำไปใช้ในการเรียนภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้นและสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว อีกทั้ง นันท์นภัส ชิตนุรัตน์ เว็บเบอร์ และ นันทิวัน อินหาดกรวด (2566) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้คำศัพท์ส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการสื่อสารภาษา หากไม่มีคำศัพท์ ผู้เรียนก็ไม่สามารถสื่อสารได้ คำศัพท์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนรู้และการสื่อสารภาษาต่างประเทศและมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารทางภาษาวัฒนธรรมและการวิจัยการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์จึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบโดยทั่วไปในการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนระดับปริญญาตรี คือ ความยากในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน เนื่องจากภาษาจีนมีจำนวนคำศัพท์มากและมีโครงสร้างตัวอักษรที่ซับซ้อน อีกทั้งยังมีลักษณะเป็นระบบอักษรภาพ (logographic writing system) ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องจดจำทั้งรูปอักษร เสียงอ่าน และความหมายควบคู่กัน นอกจากนี้ ตัวอักษรจีนจำนวนมากยังมีลักษณะใกล้เคียงกัน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการจดจำและการนำคำศัพท์ไปใช้ (Everson, 2011; Shen, 2005) ปัจจัยดังกล่าวส่งผลให้

ผู้เรียนระดับอุดมศึกษาจำนวนไม่น้อยประสบปัญหาในการจดจำคำศัพท์ และไม่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการอ่านและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน อันเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ดังนั้น การจัดกิจกรรมหรือพัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนและเชื่อมโยงคำศัพท์กับบริบทการใช้งานอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นแนวทางสำคัญในการส่งเสริมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยพบว่า จากการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยาที่ผ่านมา นิสิตมีปัญหาในการจดจำคำศัพท์ในแต่ละบทเรียน ไม่สามารถอ่านคำศัพท์บางคำในบทอ่านได้และไม่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างถูกต้องในบริบทการเขียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียน ด้วยเหตุดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอน จึงนำแบบฝึกทักษะมาทดสอบเพื่อให้นิสิตมีการจดจำคำศัพท์อย่างเป็นกระบวนการและทำให้นิสิตจำคำศัพท์ได้พร้อมนำคำศัพท์ไปประยุกต์ในการเรียนภาษาจีน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงนำแบบฝึกทักษะ (Skill-Based Exercises) มาใช้เป็นสื่อในการพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียน เนื่องจากแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติและทบทวนคำศัพท์อย่างเป็นระบบ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) และการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-learning) อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นกระบวนการดึงข้อมูลจากความจำ (Retrieval Practice) ซึ่งส่งผลต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ (Karpicke & Roediger, 2008) นอกจากนี้ การเรียนรู้คำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยการทบทวนอย่างต่อเนื่องและการเชื่อมโยงคำศัพท์กับบริบทการใช้งานจริง (Nation, 2001) แบบฝึกทักษะจึงเป็นสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกทบทวนคำศัพท์ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง และสามารถนำคำศัพท์ไปประยุกต์ใช้ในการอ่านและการเขียนได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับ เจษฎา บุญมาโฮม (2568) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ลงมือปฏิบัติและทำซ้ำจนเกิดความชำนาญ อันเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ที่คงทนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง และ เจษฎา บุญมาโฮม และ กษมา เชื้อเพชร (2566) อธิบายว่าแบบฝึกทักษะตั้งอยู่บนทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ที่เน้นการฝึกซ้ำเพื่อสร้างความชำนาญ

แม้ว่าจะมีงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาอยู่จำนวนหนึ่ง แต่การศึกษาที่มุ่งใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน ยังมีอยู่อย่างจำกัด ทั้งที่การจดจำและการนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาจีน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการจดจำและนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการพัฒนาแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาจีนอื่น ๆ ในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1
2. ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design) เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกทักษะต่อการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตในรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 142231 การอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 76 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1. แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้สำหรับวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ โดยข้อสอบสร้างขึ้นจากเนื้อหาและคำศัพท์ในรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 2. แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากเนื้อหาในหนังสือ 王瑞烽编著.(2008). 《成功之路·进步篇·读和写1》北京语言大学出版社โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 12 บท แต่ละบทประกอบด้วยแบบฝึกทักษะจำนวน 3 แบบฝึก มุ่งเน้นการฝึกทบทวนคำศัพท์ การเชื่อมโยงคำศัพท์กับบริบทและการนำคำศัพท์ไปใช้ในการอ่านและการเขียน 3.แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert Scale) จำนวน 10 ข้อ ใช้สำหรับประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน

ผู้วิจัยสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกทักษะ และแบบสอบถามความพึงพอใจให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย แล้วนำเครื่องมือทั้งหมดเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งผลการประเมินพบว่า ค่า IOC ของเครื่องมือทุกข้อมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 และแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

เก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนก่อนการใช้แบบฝึกทักษะ และดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน ควบคู่กับการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 โดยใช้ระยะเวลาเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนด เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนหลังการใช้แบบฝึกทักษะ

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างและจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการพิทักษ์สิทธิ์โดยการนำเสนอโครงร่างการวิจัยและชี้แจงรายละเอียดการทำวิจัย ผ่านคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยพะเยา เมื่อได้รับอนุญาตให้ดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยนำหนังสือพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัยแก่กลุ่มตัวอย่าง โดยเปิดโอกาสให้เข้าร่วมโครงการด้วยความสมัครใจและสามารถถอนตัวได้ทุกเมื่อ ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ ใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น และนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมโดยไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างจะลงนามในเอกสารยินยอมเข้าร่วมการวิจัยก่อนดำเนินการเก็บข้อมูล

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์พัฒนาการการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา จากกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 76 คน โดยวิเคราะห์หาค่า t-test dependent ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 และศึกษาความพึงพอใจของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 1 แสดงเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1

การทดสอบ	$\bar{X}$	S.D.	t-test	sig
ก่อนเรียน	7.33	2.67	20.59	.000
หลังเรียน	15.54	3.17		

$p < .001$

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.33 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.67 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.54 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.17 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 8.21 คะแนน และเมื่อทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ t-test พบว่ามีค่า t เท่ากับ 20.59 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig = .000) แสดงให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกทักษะสามารถพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1

ข้อที่	รายการที่พิจารณา	คะแนนของกลุ่มเป้าหมาย		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	ผู้สอนใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อประกอบการเรียนรู้รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1	4.88	0.32	มากที่สุด
2.	แบบฝึกทักษะมีเนื้อหาสอดคล้องกับรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1	4.87	0.37	มากที่สุด
3.	เนื้อหาของแบบฝึกทักษะมีความถูกต้องและเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	4.82	0.39	มากที่สุด
4.	ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาเพิ่มมากขึ้นเมื่อผ่านการทำแบบฝึกหัดในแบบฝึกทักษะ	4.62	0.51	มากที่สุด
5.	แบบฝึกทักษะเนื้อหาเข้าใจง่าย ชัดเจน ไม่ซับซ้อนเกินไป	4.55	0.52	มากที่สุด
6.	แบบฝึกทักษะช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์ภาษาจีนที่สามารถนำไปใช้จริงได้	4.83	0.44	มากที่สุด
7.	แบบฝึกทักษะช่วยให้สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ดีขึ้น	4.75	0.46	มากที่สุด
8.	แบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-learning)	4.78	0.45	มากที่สุด
9.	แบบฝึกทักษะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1	4.82	0.39	มากที่สุด
10.	แบบฝึกทักษะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีแรงจูงใจในการจดจำคำศัพท์	4.71	0.48	มากที่สุด
	ภาพรวม	**4.76**	**0.10**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 พบว่า ภาพรวมของนิสิตมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 โดยมีค่าความคิดเห็นเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.1 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า นิสิตมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 มากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ข้อ 1 ผู้สอนใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อประกอบการเรียนรู้รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.88) รองลงมาได้แก่ ข้อ 2 แบบฝึกทักษะมีเนื้อหาสอดคล้องกับรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 แบบฝึกทักษะมีเนื้อหาสอดคล้องกับรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ($\bar{X}$ = 4.87) และข้อ 6 แบบฝึกทักษะช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์ภาษาจีนที่สามารถนำไปใช้จริงได้ ($\bar{X}$ = 4.83)

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้แบบฝึกทักษะรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา ผู้วิจัยอภิปรายตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิตก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ผลการวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่าคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 7.33 คะแนน เป็น 15.54 คะแนน หรือเพิ่มขึ้นมากกว่าสองเท่าของคะแนนก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีนได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับ ยุวรีนิจ จีระเรืองวงษ์ และ ธรรศนันต์ อุนนะนันทน์ (2566) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บัตรคำศัพท์ร่วมกับชุดแบบฝึก ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์สูงขึ้น และมีความคงทนในการจำคำศัพท์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกทบทวนคำศัพท์ซ้ำผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้สามารถจดจำและนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

นอกจากนี้ แบบฝึกทักษะช่วยให้นิสิตได้ฝึกฝนและทบทวนคำศัพท์อย่างต่อเนื่องตามลำดับขั้น ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริงมากกว่าการรับความรู้เพียงอย่างเดียว นิสิตจึงสามารถเชื่อมโยงรูปอักษร ความหมาย การออกเสียง การใช้คำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดความเข้าใจและความคงทนในการจดจำคำศัพท์ อีกทั้งยังสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ เซิน (Shen, 2005) ซึ่งพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนจำเป็นต้องอาศัยการฝึกซ้ำทั้งด้านรูปอักษร ความหมายและการใช้ในบริบทจริง เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาที่ใช้ตัวอักษรเชิงสัญลักษณ์ (Logographic System) ผู้เรียนจึงต้องใช้เวลาในการจดจำรูปตัวอักษรมากกว่าภาษาที่ใช้ตัวอักษรแบบอักษรเสียง การใช้แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและจดจำคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับ เนชัน (Nation, 2001) ที่อธิบายว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องอาศัยการพบเห็นและการใช้งานคำศัพท์ซ้ำหลายครั้งในบริบทที่หลากหลาย จึงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำและนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่าน เขียนและทบทวนคำศัพท์อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน และสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ของ บอนเวลและไอซัน (Bonwell & Eison, 1991) ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง การคิดวิเคราะห์และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผ่านแบบฝึกทักษะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเชิงลึกและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีนที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.76, S.D. = 0.10) ทั้งนี้ เนื่องจากแบบฝึกทักษะได้รับการพัฒนาโดยเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมการฝึกปฏิบัติและการทบทวนคำศัพท์อย่างเป็นลำดับขั้น เชื่อมโยงกับเนื้อหาในรายวิชาและการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ส่งผลให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สามารถพัฒนาความรู้ด้วยตนเอง และเกิดความมั่นใจในการใช้คำศัพท์ภาษาจีน จึงก่อให้เกิดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

สอดคล้องกับงานวิจัยของพรรณทิพย์ เดชตระกูลวงศ์และคณะ (2568) พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก และแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาการจดจำอักษรจีนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งสามารถนำไปต่อยอดในการเรียนด้านคำศัพท์ การอ่านและการเขียนภาษาจีนได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของเกษราภรณ์ ใจมั่นและคณะ (2565) ที่ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะชุดคำศัพท์ภาษาจีนพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังใช้แบบฝึกทักษะ และมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับสูง เนื่องจากแบบฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และสามารถฝึกฝนคำศัพท์ได้ด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ กล่าวได้ว่า การใช้แบบฝึกทักษะในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนเป็นเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน เกิดความเข้าใจและจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ข้อ 1 ผู้สอนใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อประกอบการเรียนรู้รายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.88) ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความพึงพอใจต่อการที่ผู้สอนใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อประกอบการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากแบบฝึกทักษะเป็นสื่อที่ช่วยเสริมการเรียนการสอนให้มีความชัดเจนและเข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนสามารถฝึกฝน ทบทวนและประเมินความเข้าใจของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการเรียนรู้และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2558) ที่ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนการสอน พบว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและทบทวนความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจและพัฒนาการเรียนรู้ของตนอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการเรียนและมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ เซิน (Shen, 2005) ซึ่งพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนและการทบทวนอย่างสม่ำเสมอ โดยสื่อหรือแบบฝึกที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียน ฝึกจดจำและเชื่อมโยงความหมายของคำศัพท์อย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียนรู้มากขึ้นและมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาจีน ข้อ 2 แบบฝึกทักษะมีเนื้อหาสอดคล้องกับรายวิชาการอ่านและการเขียนภาษาจีน 1 ($\bar{X}$ = 4.87) ทั้งนี้ แบบฝึกทักษะได้รับการออกแบบให้มีเนื้อหาและกิจกรรมที่สอดคล้องกับบทเรียนและระดับความสามารถของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถศึกษาและฝึกฝนได้ด้วยตนเองอย่างเป็น

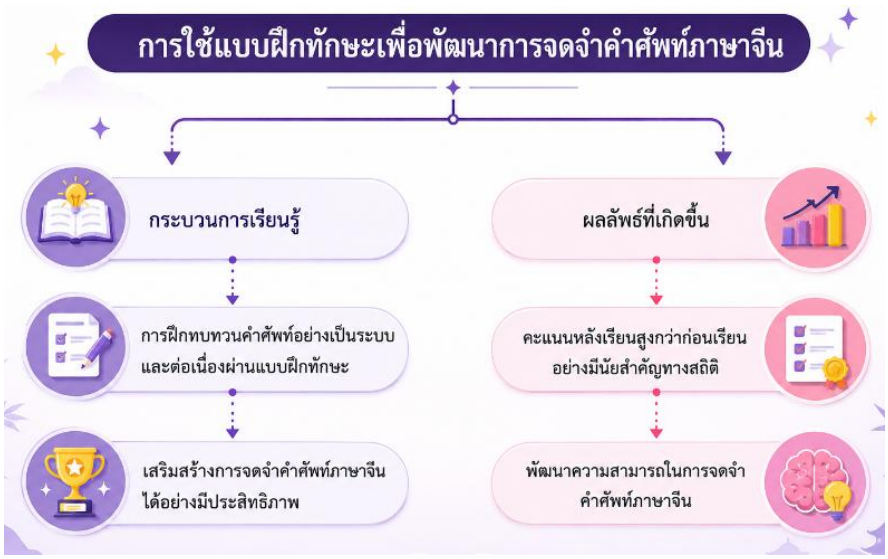
ลำดับขั้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะในระดับสูง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รุจิรา ศรีสุภา (2563) ที่พบว่า การใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะที่สอดคล้องกับเนื้อหารายวิชา รูปแบบที่ทันสมัยจะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษา และสอดคล้องกับ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2558) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะที่จัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยากอย่างเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาทักษะได้ตามศักยภาพของตนเอง ทำให้เกิดความมั่นใจในการเรียนรู้และลดความวิตกกังวลในการเรียนเนื้อหาที่ยาก อีกทั้งสอดคล้องกับ ศิริลักษณ์ วิเชียรฉาย และ สำราญ บุญเจริญ (2568) พบว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ เสริมสร้างความมั่นใจในการเรียนรู้และช่วยสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่า การออกแบบแบบฝึกทักษะที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหารายวิชาและความต้องการของผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับจากการเรียนในชั้นเรียนกับกิจกรรมการฝึกปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

ส่วนข้อ 3 แบบฝึกทักษะช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์ภาษาจีนที่สามารถนำไปใช้จริงได้ ($\bar{X}$ = 4.83) ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความพึงพอใจต่อการที่แบบฝึกทักษะช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์ภาษาจีนที่สามารถนำไปใช้จริงได้ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะคำศัพท์ที่นำมาใช้ในแบบฝึกทักษะเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนและสามารถพบได้ในชีวิตประจำวันหรือการสื่อสารจริง ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้นและนำไปประยุกต์ใช้ในการอ่าน การเขียนและการสื่อสารภาษาจีนได้อย่างเหมาะสม ผลการวิจัยดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะมีส่วนช่วยพัฒนาสมรรถนะด้านคำศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษาจีนในด้านอื่น ๆ ต่อไป ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ รัฐพร ศิริพันธุ์ (2561) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาจีน คือ การเรียนรู้คำศัพท์ เพราะการเรียนรู้คำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวที่ได้รับฟังและสามารถนำไปสื่อสารกับผู้อื่นได้ และสอดคล้องกับ เกษราภรณ์ ใจมั่น และคณะ (2565) ที่พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะคำศัพท์ภาษาจีนช่วยพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน เนื่องจาก

ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติและทบทวนคำศัพท์อย่างเป็นระบบ จึงสามารถนำความรู้ด้านคำศัพท์ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับงานศึกษาของ เซิน (Shen, 2005) ซึ่งพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนผ่านกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับบริบทการใช้งานจริงและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำตัวอักษรจีน ความหมาย และการใช้คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาจีน เนื่องจากผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของคำศัพท์ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

องค์ความรู้จากการวิจัย

การใช้แบบฝึกทักษะช่วยส่งเสริมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การฝึกทบทวนคำศัพท์อย่างเป็นระบบและต่อเนื่องผ่านแบบฝึกทักษะมีส่วนสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน อีกทั้ง ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ช่วยให้การเรียนคำศัพท์ภาษาจีนมีความน่าสนใจ เข้าใจง่าย และส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการใช้แบบฝึกทักษะ นิสิตมีคะแนนการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมากที่สุด จึงมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1) ผู้สอนภาษาจีนควรนำแบบฝึกทักษะไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ทบทวน และใช้คำศัพท์อย่างเป็นระบบ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน

2) ผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้แบบฝึกทักษะกับรายวิชาและระดับชั้นอื่น ๆ โดยปรับเนื้อหา กิจกรรมและระดับความยากง่ายให้เหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน รวมทั้งเชื่อมโยงการเรียนรู้คำศัพท์กับทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อส่งเสริมการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง

3) ผู้สอนควรพัฒนารูปแบบการฝึกคำศัพท์ร่วมกับวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การเรียนรู้โดยใช้เกม การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลหรือปัญญาประดิษฐ์ (AI) เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกฝนและส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะภาษาจีนด้านอื่น ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน รวมถึง การเรียนรู้คำศัพท์เฉพาะทาง เช่น ภาษาจีนธุรกิจ ภาษาจีนเพื่ออุตสาหกรรม และภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว

2) ควรศึกษาความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน โดยทดสอบติดตามผลภายหลังการเรียนในระยะเวลาที่แตกต่างกัน เช่น 1 เดือน 3 เดือน หรือ 6 เดือน เพื่อประเมินความสามารถในการจดจำและนำคำศัพท์ไปใช้ในระยะยาว

3) ควรพัฒนาและศึกษาผลของแบบฝึกทักษะในรูปแบบออนไลน์หรือรูปแบบผสมผสาน โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและ AI ผ่านแอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองและเพิ่มโอกาสในการฝึกฝนคำศัพท์ได้ทุกที่ทุกเวลา

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) สถาบันการศึกษาควรส่งเสริมให้หลักสูตรภาษาจีนพัฒนาและใช้สื่อหรือนวัตกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน โดยสนับสนุนการจัดทำแบบฝึกทักษะและสื่อการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ร่วมกันในรายวิชาภาษาจีนอย่างเป็นระบบ

2) คณะและหลักสูตรควรสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพผู้สอนด้านการออกแบบสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้ รวมถึง การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและ AI อย่างเหมาะสม เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

3) ควรกำหนดแนวทางติดตามและประเมินผลการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง โดยนำผลการประเมินมาใช้ปรับปรุงสื่อ กิจกรรมการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์เกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

เกษราภรณ์ ใจมั่นและคณะ. (2565). การพัฒนาแบบฝึกทักษะชุดคำศัพท์ภาษาจีนพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารมหาจุฬาตานีปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, *4*(2), 9–16.

เจษฎา บุญมาโฮม. (2568). แบบฝึกทักษะ : การออกแบบและการประยุกต์ใช้ในโลกการศึกษาเปลี่ยนผ่าน. *วารสารวิชานวัตกรรมการบริหารการศึกษา*, *4*(4), 1-16.

เจษฎา บุญมาโฮม และกษมา เชื้อเพชร. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการอ่านจับใจความสำคัญจากนิทานพื้นบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. *วารสารปราชญ์ประชาคม*, *1*(2), 1-14.

นพพล จันทร์กระจ่างแจ้ง และสันติพงษ์ ทองดี. (2565). การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลวิธีลินซ์ควบคู่กับการจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่ม. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*, *17*(3), 33-43.

นันท์นภัส ชิตนุรัตน์ เว็บเบอร์ และนันทิวัน อินหาดกรวด. (2566). การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. *วารสารพุทธศาสตร์ มจล อุบลราชธานี*, 5(2), 165-174.

ปิยธิดา สังสีแก้ว. (2564). แนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับผู้เรียนชาวไทย. *วารสารราชภัฏกรุงเก่า*, *8*(3), 119-127.

พรรณทิพย์ เดชตระกูลวงศ์ และคณะ. (2568). การพัฒนาทักษะการจดจำและการเขียนอักษรจีนโดยใช้ แบบฝึกทักษะการเขียนอ่านอักษรจีนระดับพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ. *วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, *4*(1), 227–241.

พรพรรณ ทองบัญชาชัย. (2564). การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ตำราวิชาภาษาจีนพื้นฐาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารศิลปศาสตร์ มทร.ธัญบุรี*, *2*(2), 72-79.

ยุวรีนิจ จีระเรืองวงษ์ และธรรศนันต์ อุนนะนันทน์. (2566). ผลของการใช้กิจกรรมบัตรคำศัพท์ร่วมกับชุดแบบฝึกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีนนทบุรี. *วารสารวิชาการครุศาสตร์ สวนสุนันทา*, *7*(2), 1-13.

รัฐพร ศิริพันธุ์. (2561). แนวทางการเตรียมความพร้อมและวิธีการเรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาจีน. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 5(1), 102-112.

รุจิรา ศรีสุภา. (2563). ผลสัมฤทธิ์ทางการแปลภาษาจีนและความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 3. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 11(3), 285-293.

ศิริลักษณ์ วิเชียรฉาย และสำราญ บุญเจริญ.(2568). การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความและความพึงพอใจ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 5 ขั้น ร่วมกับแบบฝึก วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารสหวิทยาการศึกษาและพัฒนาสังคม, 1*(5), 45-56.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2558). *การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่เพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียน*. กรุงเทพฯ : 9119เทคนิคพริ้นติ้ง.

อรทัย มูลคำ และ สุนทรา สุนทรประเสริฐ. (2550). *ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน*. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

Bonwell, C. C., & Eison, J. A. (1991). *Active Learning: Creating Excitement in the Classroom*. Washington, DC: George Washington University.

Everson, M. E. (2011). Best practices in teaching logographic and non-Roman writing systems to L2 learners. *Annual Review of Applied Linguistics, 31*, 249–274.

Karpicke, J. D., & Roediger, H. L. (2008). The critical importance of retrieval for learning. Science**.** *Science*, *319*(5865), 966–968.

Nation, I. S. P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge University Press.

Shen, H. H. (2005). *An investigation of Chinese-character learning strategies among non-native speakers of Chinese. System, 33*(1), 49–68.

Zhang, S., & Zhang, X. (2022). The relationship between vocabulary knowledge and L2 reading/listening comprehension: A meta-analysis**.** *Language Teaching Research, 26*(4), 696–725.